

[Arnth Jensen.]

eller på apostlenes heste, får afslag, medens bilen bevilges til den, der har en søndagsbestilling at røgte.

Dette eksempel kunne jeg underbygge med flere, og jeg er ganske sikker på, at flere af mine kolleger her i denne sal godt kunne supplere mig. Det er den slags, der sætter ondt blod, og det er vi ikke tjent med. Jeg har hidtil bøjet mig for regeringens argumenter imod at give hele denne handel fri — forøvrigt kommer dette spørgsmål jo snart til behandling gennem den forespørgsel, det ærede medlem hr. Tholstrup har stillet. —, men jeg vil sige, at hvis man fastholder reguleringen og kontrollen, må der gives bedre forklaringer for tildeling og afslag, end vi hidtil har fået. Jeg spørger: Er det rigtigt, at fordelingen foregår efter en vis skala, så de og de kategorier af befolkningen først skal tages i betragtning, og at de har den og den tildelingsprocent? Hvis det er rigtigt, må vi da ikke bede om at få denne skala frem! Og må jeg spørge: Er der i denne skala taget hensyn til by og til land? Når man ser på parkeringspladserne her i byen, har man ikke indtryk af, at hovedstaden og dens omegnskommuner er blevet forfordelt ved tildelingerne.

Hvis vi skal bibeholde importreguleringen og den dermed følgende fordeling, vil man måske spørge: Ja, men på hvilken anden måde vil du da ordne det? Jeg vil dertil svare, at selvom jeg har gjort opmærksom på uholdbarheden ved den nuværende ordning, kan man ikke forlange, at jeg uden at være i besiddelse af det nødvendige materiale og teknisk kyndig hjælp på stående fod skal kunne fremsætte et forslag; men jeg vil dog ikke undlade at pege på, at det måske ikke ville være den dårligste vej at gå, at et eller andet lokalt forum påtænkte ansøgningerne, før de gik til nævnets afgørelse.

Helt unyttigt ville det heller ikke være, om afslagene blev givet med en vis forstandig begrundelse og ikke blot ved tilsendelse af de små beklagende, men nu snart berygtede „seddelformular 15567“, som alle, der søger bilindkøbstilladelse, jo kender. Muligvis ville det heller ikke være ilde, om der var en eller anden slags ankedømstol, hvor man virkelig kunne føre sin sag frem i tilfælde af afslag.

Må jeg til slut — idet jeg henviser til udtalelser om samme emne, som jeg tidligere

har fremført i dette høje ting — blot med et par ord henlede opmærksomheden på de svagføres forhold i vort samfund. Jeg gør det så meget dristigere, som jeg ved, at den højtærede socialminister selv er levende interesseret i dette spørgsmål og i disse menneskers vel. Alle er vist klar over, at den børnelammelsesepidemi, som jo har hærget og vel stadig hærger vort land, vil forøge rullestolens antal i uhyggelig grad. Når det er tilfældet, må vi også nå frem til at se den kendsgerning i øjnene, at rullestolen er, om jeg så må sige, en del, et led af den svagføre selv, ikke blot — sådan som vi i almindelighed ser på det — et nødvendigt redskab, altså kun en slags hjælp. Jeg tænker her bl. a. på, at den svagføre, der skal til og fra sit arbejde i rullestol, i fremtiden herhjemme ligesom i mange andre lande bør have den service, at han ikke skal betale for at få sin rullestol med toget, og at der heller ikke nægtes den svagføre adgang nogen steder på grund af rullestolen. Jeg har før nævnt forholdet: Tivoli og rullestolene, og jeg tror desværre ikke, den sag er bragt i orden endnu. Jeg regner det for en skamplet på vort samfund, at de mennesker, som er ramt af ulykken på denne måde, skal sættes til side. Som sagt, jeg ved, at den højtærede socialminister er interesseret i spørgsmålet, og jeg har kun nævnt dette for at lade ham vide, at manges øjne hviler på ham i forbindelse med denne de svagføres sag, og at både for dem, der rammes af sygdommen, og for hele samfundet er det af yderste vigtighed, at de syges mod holdes oppe, og at den arbejdskraft, som trods svagheden er i behold, får lejlighed til at udfolde sig. Jeg ved, at dette sidste: udnyttelsen af de svagføres arbejdskraft og opretholdelsen af deres livsmod, er et omfattende spørgsmål, hvis løsning vel endnu er i støbeskeen, men jeg har hermed henledt den højtærede socialministers opmærksomhed på det, og jeg er forvisset om og har fuld fortrøstning til, at han ikke vil lade det ligge, men forsøge at nå det bedste resultat.

Per Hækkerup: Det spørgsmål, jeg gerne vil benytte lejligheden til at fæste vedkommende ministers — jeg formoder, det er justitsministerens — opmærksomhed ved, er et spørgsmål, som vel kan synes forholdsvis lille, men som for de mennesker, det kommer til at berøre, i hvert enkelt tilfælde